

A8-0327/2018

15.10.2018

SPRAWOZDANIE

w sprawie pomocy rozwojowej UE w dziedzinie edukacji
(2018/2081(INI))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawca: Vincent Peillon

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWĄ	12
GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ	13

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie pomocy rozwojowej UE w dziedzinie edukacji (2018/2081(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 26 Powszechnej deklaracji praw człowieka (PDPC), w myśl którego „każdy człowiek ma prawo do nauki. Nauka jest bezpłatna, przynajmniej na stopniu podstawowym. Nauka podstawowa jest obowiązkowa.”,
- uwzględniając dokument pt. „Przekształcamy nasz świat: agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 25 września 2015 r., w którym uznaje się, że równość, włączenie społeczne i równouprawnienie płci są nierozdzielnie powiązane z prawem do edukacji dla wszystkich,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, a w szczególności cel nr 4: „Zapewnienie równego dostępu do edukacji integracyjnej o wysokiej jakości i wspieranie możliwości uczenia się przez całe życie dla wszystkich ludzi”, jak też deklarację z Inczhon z 2015 r. oraz ramy dotyczące działań na rzecz wdrożenia celu zrównoważonego rozwoju nr 4, które stanowią, że „równouprawnienie płci jest nierozdzielnie związane z prawem do nauki dla wszystkich”,
- uwzględniając zalecenie nr 36 (2017) Komitetu ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet w sprawie prawa dziewcząt i kobiet do nauki,
- uwzględniając program działań z Addis Abeby dotyczący finansowania rozwoju, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 27 lipca 2015 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ nr 35/L2 z dnia 22 czerwca 2017 r. pt. „Prawo do edukacji: działania następcze po rezolucji Rady Praw Człowieka 8/4”,
- uwzględniając komunikat Komisji z 2002 r. pt. „Edukacja i szkolenia w kontekście ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się” (COM(2002)0116),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z 2010 r. dotyczący umocnienia i poprawy edukacji w krajach rozwijających się pt. „Zwiększenie zakresu i usprawnienie edukacji w krajach rozwijających się” (SEC(2010)0121),
- uwzględniając komunikat Komisji z 2018 r. w sprawie edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych i w czasie przedłużających się kryzysów (COM(2018)0304),
- uwzględniając deklarację z Charlevoix w sprawie wysokiej jakości edukacji dziewcząt, nastolatków i kobiet w krajach rozwijających się, przyjętą przez G7 w dniu 9 czerwca 2018 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie polityki rozwoju oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju (COM(2007)0072),

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 31 maja 2018 r. w sprawie wdrożenia wspólnego dokumentu roboczego służb Komisji (SWD(2015)0182) pt. „Równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet: odmiana losu dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020”¹,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie poprawy zdolności obsługi zadłużenia przez kraje rozwijające się²,
  - uwzględniając sprawozdanie UNESCO w sprawie monitorowanie edukacji na świecie, opublikowane w 2017 r. i zatytułowane: „Accountability in education: Meeting our commitments” [Rozliczalność w dziedzinie edukacji: dotrzynamy naszych zobowiązań],
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A8-0327/2018),
- A. mając na uwadze, że edukacja jest podstawowym prawem człowieka i ma zasadnicze znaczenia dla osiągnięcia ogółu celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że pozwala ona uniknąć przekazywania ubóstwa z pokolenia na pokolenie i odgrywa kluczową rolę w osiąganiu równouprawnienia płci i wzmocnieniu pozycji kobiet; mając na uwadze, że edukacja jako przestrzeń praw wykracza poza równość w ujęciu arytmetycznym i ma na celu promowanie prawdziwego równouprawnienia płci w edukacji;
  - B. mając na uwadze, że ostatni komunikat Komisji w sprawie edukacji w krajach rozwijających się pochodzi z 2002 r., a jedyną aktualizację komunikatu stanowi dokument roboczy z 2010 r.;
  - C. mając na uwadze, że pomoc w dziedzinie edukacji stanowiła 8,3 % całości pomocy rozwojowej w 2009 r.; mając na uwadze, że proporcja ta w 2015 r. zmalała do 6,2 %; mając ponadto na uwadze, że w przypadku Unii i państw członkowskich w tym samym okresie odsetek ten zmalał z 11 do 7,6 %;
  - D. mając na uwadze, że pomoc Unii i państw członkowskich UE w dziedzinie edukacji podstawowej w okresie między 2009 r. a 2015 r. zmniejszyła się o 33,9 %, czyli w większym stopniu niż pomoc w dziedzinie edukacji ogółem (15,2 %);
  - E. mając na uwadze, że w 2015 r. 264 mln dzieci i młodzieży będących w wieku, w którym powinny one być objęte edukacją na szczeblu podstawowym lub średnim, nie uczęszczały do szkół;
  - F. mając na uwadze, że pod koniec 2017 r. liczba uchodźców na całym świecie wynosiła ponad 25,4 mln, z czego 7,4 mln to dzieci w wieku szkolnym, przy czym 4 mln z nich nie miało dostępu do jakiegokolwiek kształcenia podstawowego; mając na uwadze, że w krajach dotkniętych niestabilnością i konfliktami 37 % więcej dziewcząt niż chłopców nie uczęszcza do szkoły podstawowej, natomiast młode kobiety prawie o

¹ Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2018)0239.

² Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2018)0104.

90 % częściej nie uczęszczają do szkół ponadpodstawowych w porównaniu do ich rówieśniczek z krajów nieobjętych konfliktem;

- G. mając na uwadze, że według raportu ONZ z 2017 r. o celach zrównoważonego rozwoju w 2011 r. tylko około jedna czwarta szkół w Afryce Subsaharyjskiej posiadała energię elektryczną, a mniej niż połowa miała dostęp do podstawowej wody pitnej; mając też na uwadze, że Afryka Subsaharyjska ma najniższy odsetek wyszkolonych nauczycieli w szkołach podstawowych i średnich;
- H. mając na uwadze, że dotychczasowe wsparcie na rzecz edukacji w krajach rozwijających zbyt koncentrowało się na liczbie zarejestrowanych uczniów, a za mało na jakości nauczania; mając na uwadze, że 4. cel zrównoważonego rozwoju ukierunkowany jest na zapewnienie wysokiej jakości edukacji dla wszystkich do 2030 r.;
- I. mając na uwadze trudności, jakie napotykają niektóre przedsiębiorstwa w krajach rozwijających się w znalezieniu siły roboczej o kwalifikacjach odpowiadających ich potrzebom;
- J. mając na uwadze, że godne pochwały starania podjęte w roku 2016 nie wystarczyły jednak do nadrobienia narosłych opóźnień, wobec czego starania te należy kontynuować i rozszerzyć ich zakres;
- K. mając na uwadze, że według danych UNESCO aby osiągnąć cel zrównoważonego rozwoju nr 4 do roku 2030, należałoby sześciokrotnie zwiększyć pomoc w dziedzinie edukacji w krajach o niskich i średnich niższych dochodach; mając na uwadze, że według opinii Międzynarodowej Komisji ds. Finansowania Możliwości Edukacyjnych na Świecie pomoc w dziedzinie edukacji powinna wynieść 89 mld USD w 2030 r. w stosunku do obecnych 12 mld USD;

Uwzględnienie kluczowej roli edukacji w rozwoju

1. wyraża przekonanie, że pomoc w dziedzinie edukacji należy traktować priorytetowo, ponieważ edukacja jest prawem podstawowym, ale ponadto ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia pozostałych celów zrównoważonego rozwoju: wzrostu gospodarczego i zmniejszenia nierówności, równouprawnienia płci, upodmiotowienia dziewcząt i kobiet, włączenia społecznego osób niepełnosprawnych, zdrowia, demokracji i państwa prawa oraz zapobiegania konfliktom;
2. w związku z tym ubolewa, że pomoc w dziedzinie edukacji nie stanowi priorytetu dla darczyńców międzynarodowych; stanowczo domaga się, by zapewnić edukacji zasadniczą rolę w ramach polityki rozwojowej Unii Europejskiej i państw członkowskich
3. przyznaje, że osiągnięcie celu zrównoważonego rozwoju nr 4 wymaga znacznych inwestycji w systemy edukacji; stwierdza, że inwestycje te muszą w pierwszej kolejności zrealizować same kraje rozwijające się, niemniej pomoc międzynarodowa będzie w dalszym ciągu konieczna w celu zrekompensowania braków finansowych;
4. wzywa Komisję do zaktualizowania jej komunikatu z 2002 r. na temat edukacji i

szkoleń w kontekście ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się oraz dokumentu roboczego z 2010 r.; zauważa, że w nowym komunikacie należy przewidzieć środki na potrzeby osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju nr 4 do roku 2030;

5. apeluje, by Unia i państwa członkowskie przeznaczyły na edukację 10 % oficjalnej pomocy rozwojowej do roku 2024 oraz 15 % w roku 2030;
6. przypomina, że niezbędne zwiększenie wysiłków krajów rozwijających się na rzecz promowania sprawiedliwych systemów opodatkowania oraz zwalczania nielegalnych przepływów finansowych, a także zwiększenie oficjalnej pomocy rozwojowej nie wystarczą, by zrekompensować braki finansowe; wzywa więc do utworzenia nowych narzędzi finansowania, które będą wspomagać istniejące mechanizmy i inicjatywy finansowe oraz będą do nich dostosowane, w celu wzmocnienia krajowych systemów edukacji;
7. z zainteresowaniem odnotowuje propozycję Międzynarodowej Komisji ds. Finansowania Możliwości Edukacyjnych na Świecie dotyczącą utworzenia Międzynarodowego Instrumentu Finansowania Edukacji, pod warunkiem że instrument ten uzupełni bieżące działania, a nie będzie ich zastępować; uważa, że inicjatywę tę należy prowadzić w synergii z działaniami Globalnego Partnerstwa na rzecz Edukacji; zaznacza, że przed rozpoczęciem finansowania należy zwrócić szczególną uwagę na zdolność kwalifikujących się krajów do obsługi długu;
8. stwierdza, że cel przeznaczenia 20 % oficjalnej pomocy rozwojowej Unii przeznaczonych na włączenie społeczne i rozwój społeczny, obejmujący podstawowe usługi społeczne włącznie z opieką zdrowotną i edukacją, jest nieprecyzyjny i nie pozwala na należyte monitorowanie wydatków; apeluje, aby w przyszłych wieloletnich ramach finansowych uwzględnić cele ilościowe;

Zajęcie się priorytetami

9. przypomina, że opanowanie podstawowych umiejętności, w tym umiejętności cyfrowych, stanowi warunek wstępny dla rozwoju kompetencji i włączenia do życia zawodowego; że edukacja dziewcząt jest dźwignią o decydującym znaczeniu dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, zdrowia i dobrostanu oraz dla rozwoju pokojowych społeczeństw, a najsłabiej rozwinięte kraje są w największym stopniu narażone na brak finansowania, przy czym to w tych właśnie krajach inwestycje generują największe korzyści pod względem humanitarnym, ekonomicznym i sanitarnym;
10. przypomina, że wzmocnienie pozycji słabszych grup ma kluczowe znaczenie dla wyeliminowania ubóstwa; nalega, aby wszyscy ludzie, bez względu na płeć, wiek, pochodzenie etniczne, język, religię, poglądy polityczne lub inne, a także osoby z niepełnosprawnościami, migranci, ludy tubylcze, mieli dostęp do włączającej, sprawiedliwej i wysokiej jakości edukacji oraz możliwości uczenia się przez całe życie;
11. stwierdza wobec tego, że unijna pomoc w dziedzinie edukacji musi w pierwszej kolejności zająć się dwoma priorytetami: wspieraniem wysokiej jakości edukacji podstawowej o charakterze sprzyjającym włączeniu społecznemu oraz zapewnieniem

zwiększonego wsparcia dla krajów najsłabiej rozwiniętych;

12. zwraca szczególną uwagę na cel zrównoważonego rozwoju nr 4.1, który dotyczy zapewnienia 12-letniego cyklu bezpłatnej powszechnej edukacji na szczeblu podstawowym i średnim; przypomina, że edukacja powinna być kluczowym filarem partnerstwa Afryka-UE, zgodnie z priorytetami strategicznymi uzgodnionymi na szczycie Unia Europejska-Unia Afrykańska w 2017 r.; zaznacza, że darmowy charakter należy rozumieć nie tylko jako bezpłatne szkolnictwo, lecz również brak kosztów ukrytych, takich jak koszty materiałów szkolnych, transportu i posiłków; uważa, że państwa powinny przewidzieć systemy stypendiów, aby umożliwić edukację szkolną dzieci znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji; przypomina, jak ważne jest zagwarantowanie pluralizmu i swobody wyboru rodziców; zaleca Unii Europejskiej i państwom członkowskim, zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 4.1 i art. 26 PDPC, by nie wspierały finansowo prywatnych komercyjnych placówek oświatowych, które nie przestrzegają zasad i wartości Unii;
13. wzywa, by Unia i państwa członkowskie przeznaczyły co najmniej połowę pomocy w dziedzinie edukacji na szkolnictwo podstawowe do roku 2030;
14. wzywa również, by co najmniej 40 % pomocy Unii i państw członkowskich w dziedzinie edukacji skierować do krajów najsłabiej rozwiniętych;
15. wzywa do poświęcenia szczególnej uwagi kwestii równego traktowania dziewcząt i chłopców w szkole, która ma zasadnicze znaczenie dla trwałego rozwoju i zgodnie z zasadą powszechności; wzywa UE do promowania włączającej edukacji wysokiej jakości, w celu usunięcia przeszkód w dostępie dziewcząt do edukacji oraz ich frekwencji w szkole i ukończeniu nauki; przypomina cel, zgodnie z którym 85 % nowych programów Unii Europejskiej ma uwzględniać równouprawnienie płci jako główny lub istotny cel do roku 2020; wzywa do wsparcia kształtowania systemów edukacji, które uwzględniają potrzeby uczniów niepełnosprawnych, a także innych mniejszości i grup szczególnie narażonych, z uwzględnieniem warunków lokalnych;
16. przyjmuje z zadowoleniem komunikat Komisji w sprawie edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych i w czasie przedłużających się kryzysów i cel przeznaczania 10 % pomocy humanitarnej Unii na edukację od roku 2019;
17. przypomina, że kształcenie dzieci uchodźców lub wysiedleńców należy od początku postrzegać jako priorytet; podkreśla znaczenie wspierania krajów dotkniętych niestabilnością i konfliktami w celu wzmocnienia odporności ich systemów i zapewnienia dostępu do wysokiej jakości kształcenia, w tym kształcenia średniego, z myślą o dzieciach i młodych uchodźcach, osobach wewnątrznie przesiedlonych i społecznościach przyjmujących te osoby;
18. podkreśla konieczność bardziej zintegrowanego, włączającego wszystkie zainteresowane strony, szybkiego, systematycznego i skutecznego reagowania na potrzeby w dziedzinie edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych, zgodnie z zasadą powiązania działań z zakresu pomocy kryzysowej, odbudowy i rozwoju;
19. stwierdza, że niektóre kraje docelowe nie są w stanie lub nie chcą zaspokoić podstawowych potrzeb ludności, w tym edukacyjnych; wzywa do określenia najbardziej

odpowiedniego partnera społeczeństwa obywatelskiego oraz do wzmocnienia i zwiększenia skali dobrych praktyk stosowanych w danej dziedzinie przez organizacje pozarządowe i inne podmioty;

20. przypomina o znaczeniu kształcenia średniego, technicznego i zawodowego w celu zwiększenia szans młodzieży na rynku pracy oraz z myślą o długotrwałym rozwoju; uważa, że kształcenie techniczne i zawodowe powinno prowadzić do znalezienia godziwej pracy, być ukierunkowane na potrzeby przedsiębiorstw, odbywać się w koordynacji z nimi i w miarę możliwości być przez nie finansowane; zwraca uwagę na projekty angażujące sektor prywatny w ośrodki szkoleniowe i wzywa Komisję do zbadania, w jaki sposób można wspierać finansowo rozwój takich inicjatyw; zauważa, że można by zaangażować w tym celu plan unijnych inwestycji zewnętrznych, aby osiągnąć wspomniane cele, i zwraca się do organizacji społeczeństwa obywatelskiego o strategiczne zaangażowanie w planowanie i wdrażanie środków w tej dziedzinie;
21. wyraża zaniepokojenie z powodu zjawiska „drenażu mózgów”; odnotowuje, że niektóre państwa członkowskie przeznaczają ponad połowę pomocy w dziedzinie edukacji na koszty kształcenia na ich terytorium; stwierdza, że wzrost kwoty pomocy w dziedzinie edukacji powinien zmniejszyć ten odsetek; wzywa państwa członkowskie do badania i wykorzystywania dobrych praktyk oraz doświadczeń, takich jak wymiana akademicka i zawodowa; uważa, że wizy wielokrotnego wjazdu pozwoliłyby tym studentom na aktualizację ich wiedzy i sprzyjałyby mobilności przepływów; wzywa jednocześnie do wprowadzenia zachęt lub środków zachęcających studentów do pracy w sektorze gospodarczym lub rządowym w ich kraju pochodzenia po powrocie przez minimalny okres, tak aby nabyta przez nich wiedza przynosiła przede wszystkim korzyści krajom partnerskim;
22. stwierdza, że dobre nauczanie ma kluczowe znaczenie dla uczenia się; zauważa z zaniepokojeniem, że jakość i dostępność szkoleń dla nauczycieli pozostają poważnym wyzwaniem, zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej; wzywa do podejmowania starań w celu zapewnienia lepszych warunków kształcenia i doskonalenia zawodowego nauczycieli, koncentrując się na ich wiedzy merytorycznej i umiejętnościach dydaktycznych, jak również zatrudniania, wynagrodzeń i warunków pracy, między innymi w celu zachęcenia nauczycieli do pozostania w zawodzie i przekazywania wiedzy przyszłym pokoleniom; apeluje o więcej programów wymiany między nauczycielami z krajów rozwijających się i z państw członkowskich UE, np. Erasmus+;
23. zwraca uwagę na potrzebę znacznych inwestycji w infrastrukturę oświatową, pomoce, materiały i wyposażenie szkolne, w szczególności na obszarach wiejskich lub słabo zaludnionych, w celu zapewnienia powszechnego, równego i pozbawionego dyskryminacji dostępu do edukacji;
24. podkreśla znaczenie nowych technologii dla poprawy dostępu do edukacji i jej jakości, w szczególności do celów rozpowszechniania wiedzy, szkolenia, dydaktyki, a także rozwoju nauczycieli i zarządzania placówkami; kładzie nacisk na potrzebę wykorzystania szans, jakie stwarza transformacja cyfrowa, w celu wniesienia wiedzy i nowoczesnych metod nauczania do krajów rozwijających się; zwraca uwagę na fakt, że te nowe technologie powinny wspierać działania edukacyjne, a nie zastępować je, co prowadziłoby do obniżenia standardów pedagogicznych; wzywa do lepszej oceny

wpływu inwestycji technologicznych na efekty uczenia się; podkreśla konieczność wzmocnienia umiejętności cyfrowych, tak aby wspierać upodmiotowienie kobiet i dziewcząt;

25. wzywa do wzmoczonych wysiłków na rzecz sprostania wyzwaniom związanym z wykluczeniem cyfrowym dzięki kształceniu i szkoleniu w zakresie podstawowych umiejętności cyfrowych i inicjatywom ułatwiającym korzystanie z technologii informacyjno-komunikacyjnych; ponadto apeluje o wprowadzenie umiejętności cyfrowych do szkolnych programów nauczania na wszystkich poziomach kształcenia w krajach rozwijających się w celu nabycia umiejętności niezbędnych do poprawy dostępu do informacji;
26. uważa, że edukacja powinna umożliwić następnym pokoleniom w pełni produkcyjne życie w zautomatyzowanym i zrobotyzowanym świecie; sądzi, że aby spełnić oczekiwania zarówno ludności, która szuka pracy, jak i przedsiębiorstw, dostępne szkolenia muszą faktycznie podnosić umiejętności zawodowe, a to wymaga, by powstrzymać się od wykluczania partnerstw z sektorem prywatnym w dziedzinie kształcenia zawodowego; podkreśla w tym kontekście znaczenie elastyczności umiejętności oraz umiejętności życiowych i interpersonalnych w edukacji; jest przekonany, że w szkołach oprócz kształcenia teoretycznego dzieci muszą przyswoić umiejętność myślenia niezbędnego do zadawania pytań, umiejętności twórcze niezbędne do zastosowania pomysłów w praktyce oraz że efekty uczenia się przez całe życie muszą znajdować wyraz w działaniach w ciągu całego życia;
27. podkreśla znaczenie powiązania edukacji i zdrowia; stwierdza, że medycyna szkolna i edukacja prozdrowotna nie tylko sprzyjają nauce, lecz również umożliwiają dotarcie do dużych grup społeczeństwa; apeluje o wprowadzenie kompleksowego, zintegrowanego podejścia do edukacji seksualnej dziewcząt i chłopców, która dotyczy kwestii zdrowotnych, takich jak HIV, planowanie rodziny i ciąży, i pomaga również wypracować szersze zakrojone wyniki, takie jak zwiększenie dostępu dziewcząt do edukacji; podkreśla znaczenie podmiotów świadczących usługi opiekuńcze w zakresie wsparcia psychospołecznego, zwłaszcza w krajach dotkniętych konfliktami, w celu poprawy odporności małych dzieci;
28. zachęca państwa do wprowadzenia co najmniej jednego roku bezpłatnej edukacji dla dzieci we wczesnym dzieciństwie, zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju 4.2;
29. potwierdza, że edukacja dobrej jakości jest możliwa jedynie w sprzyjającym otoczeniu – z uwzględnieniem zaangażowania rodziców, aspektów żywieniowych i kwestii bezpieczeństwa, a także dostępu do energii elektrycznej, wody i odpowiednich urządzeń sanitarnych – tak aby umożliwić dziewczętom i chłopcom prawdziwe korzystanie ze szkoły i zwiększyć wskaźniki ukończenia szkoły, w szczególności podstawowej;

Poprawa jakości pomocy

30. uważa, że ocena systemów edukacji, w tym systemów stosowanych przez instytucje niepaństwowe, jakości kształcenia i wyników w nauce, stanowi warunek wstępny poprawy skuteczności pomocy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do finansowania badań, gromadzenia danych oraz wiarygodnych, technicznych, niedyskryminacyjnych i niezależnych narzędzi oceny;

31. uważa, że zasadnicze znaczenie ma lepsze skoordynowanie darczyńców w ramach lokalnych grup na rzecz edukacji w celu uniknięcia powielania, a nawet konfliktu działań pomocowych; zwraca się do państw członkowskich, by bardziej regularnie korzystały ze wspólnego planowania i delegowania zadań; przypomina, że pomoc rozwojowa nie może działać w służbie strategii wywierania wpływu;
32. podkreśla, że rządy mają obowiązek zapewnić swoim obywatelom prawo do edukacji; wskazuje wobec tego na konieczność zapewnienia zdolności osób odpowiedzialnych na wszystkich szczeblach do świadczenia usług dla wszystkich, jak też konieczność zapewnienia sprawiedliwych, dostępnych i niedyskryminacyjnych krajowych instytucji oświatowych, strategii i planów – na podstawie istotnych konsultacji z najważniejszymi podmiotami i ich strategicznego udziału, w tym ze społeczeństwem obywatelskim – wraz ze szczegółowymi celami i mechanizmami monitorowania, systemem regularnej oceny i inspekcji, jasnym i przejrzystym podziałem odpowiedzialności oraz przydziałem zasobów podlegającym niezależnym kontrolom; zachęca do przyjmowania krajowych ram prawnych dotyczących tworzenia i funkcjonowania usług edukacji;
33. kładzie nacisk na przewidywalność pomocy i współodpowiedzialność krajów partnerskich za tę pomoc; zwraca w związku z tym uwagę, że wsparcie budżetowe i pomoc zapewniana przez organizacje wielostronne najlepiej odpowiadają tym wymagom;
34. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by – tam, gdzie to możliwe – preferowały wsparcie budżetowe, z zastosowaniem rygorystycznych kryteriów, łącznie z dobrym sprawowaniem władzy, oraz szczegółowe kontrole, aby uniknąć przypadków korupcji; przypomina, że państwa trzecie będące beneficjentami zobowiązują się do zwrotu płatności w przypadku poważnych nieprawidłowości; zaleca włączenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego w proces monitorowania umów w sprawie finansowania; podkreśla potrzebę ustanowienia mechanizmu monitorowania do badania przypadków niewłaściwego wykorzystania funduszy rozwojowych i w konsekwencji wdrożenia sankcji, włącznie z przeniesieniem środków finansowych w celu zwiększenia wsparcia dla krajów o lepszych praktykach w tej dziedzinie;
35. zachęca Komisję i państwa członkowskie, by wspierały rolę organów lokalnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w przygotowywaniu i wdrażaniu programów pomocy w dziedzinie edukacji, także w ramach wsparcia budżetowego;
36. zauważa, że zaledwie jedna trzecia pomocy w dziedzinie edukacji przechodzi przez organy wielostronne, natomiast w dziedzinie zdrowia dotyczy to dwóch trzecich; wzywa wobec tego Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia finansowania na potrzeby Globalnego Partnerstwa na rzecz Edukacji i funduszu „Education cannot wait”; uważa, że w przyszłym planie strategicznym na okres po roku 2020 Globalne Partnerstwo powinno uzyskać możliwość przedłużenia okresu programowania z 3 do 6 lat, aby umożliwić bardziej stabilne i przewidywalne finansowanie, szczególnie konieczne dla wzmocnienia krajowych systemów edukacji;

o

o o

37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWĄ

Data przyjęcia	9.10.2018
Wynik głosowania końcowego	+: 25 -: 0 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Beatriz Becerra Basterrechea, Ignazio Corrao, Nirj Deva, Mireille D'Ornano, Enrique Guerrero Salom, Maria Heubuch, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Stelios Kouloglou, Linda McAvan, Norbert Neuser, Vincent Peillon, Lola Sánchez Caldentey, Eleni Theoharous, Mirja Vehkaperä, Bogdan Brunon Wenta, Anna Záborská, Joachim Zeller, Željana Zovko
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Thierry Cornillet, Ádám Kósa, Cécile Kashetu Kyenge, Florent Marcellesi, Paul Rübig, Kathleen Van Brempt
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Krzysztof Hetman, Kati Piri

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE
W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI PRZEDMIOTOWO
WŁAŚCIWEJ**

25	+
ALDE	Beatriz Becerra Basterrechea, Thierry Cornillet, Mirja Vehkaperä
ECR	Nirj Deva, Eleni Theocharous
EFDD	Ignazio Corrao, Mireille D'Ornano
GUE/NGL	Stelios Kouloglou, Lola Sánchez Caldentey
PPE	Krzysztof Hetman, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Ádám Kósa, Paul Rübig, Bogdan Brunon Wenta, Joachim Zeller, Željana Zovko
S&D	Enrique Guerrero Salom, Cécile Kshetu Kyenge, Linda McAvan, Norbert Neuser, Vincent Peillon, Kati Piri, Kathleen Van Brempt
Verts/ALE	Maria Heubuch, Florent Marcellesi

0	-

1	0
PPE	Anna Záborská

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się